

Søndagens evangelietekst (3. s. e. påske) fra Joh 14,1-11

”Jeres hjerte må ikke forfærdes! Tro på Gud, og tro på mig! I min faders hus er der mange boliger; hvis ikke, ville jeg så have sagt, at jeg går bort for at gøre en plads rede for jer? Og når jeg er gået bort og har gjort en plads rede for jer, kommer jeg igen og tager jer til mig, for at også I skal være, hvor jeg er. Og hvor jeg går hen, derhen kender I vejen.” Thomas sagde til ham: ”Herre, vi ved ikke, hvor du går hen, hvordan kan vi så kende vejen?” Jesus sagde til ham: ”Jeg er vejen og sandheden og livet; ingen kommer til Faderen uden ved mig. Kender I mig, vil I også kende min fader. Og fra nu af kender I ham og har set ham.”

Filip sagde til ham: ”Herre, vis os Faderen, og det er nok for os.” Jesus sagde til ham: ”Så lang tid har jeg været hos jer, og du kender mig ikke, Filip? Den, der har set mig, har set Faderen; hvordan kan du så sige: Vis os Faderen? Tror du ikke, at jeg er i Faderen, og Faderen er i mig? De ord, jeg siger til jer, taler jeg ikke af mig selv; men Faderen, som bliver i mig, gør sine gerninger. Tro mig, at jeg er i Faderen, og Faderen er i mig; hvis ikke, så tro på grund af selve gerningerne. Sandelig, sandelig siger jeg jer: Den, der tror på mig, han skal også gøre de gerninger, jeg gør, ja, gøre større gerninger end dem, for jeg går til Faderen; og hvad I end beder om i mit navn, det vil jeg gøre, for at Faderen må blive herliggjort i Sønnen. Beder I mig om noget i mit navn, vil jeg gøre det.”

Nogle ord til søndagens evangelietekst

Hvor svært kan det lige være?! Sæt blot fødderne i Jesus’ fodspor og følg ham, så føres du til Gud. Det hævder dagens tekst i hvert fald. Desværre viser ens erfaringer i livet, at det er ret let at miste retningen og fare vild. Det kan oven i købet ske på steder, man kender godt.

Man kan eksempelvis være ude at gå eller køre en tur, og i begyndelsen ved man udemærket, hvor man er. I løbet af turen får man drejet af for tidligt. Måske tænker man: - Pyt, jeg skyder da bare genvej! Imidlertid oplever man at komme længere og længere væk fra den rute, man oprindeligt havde planlagt, og pludselig er man så langt væk, at man ikke mere ved, hvor man er. Hvis man er til fods kan det være ret problematisk. Særligt hvis ikke man har fået sin mobiltelefon med. For på denne vil der ofte være en GPS, der kan angive den rigtige retning.

Det får mig til at tænke på en hændelse fra min barndom. Det var før mobiltelefonen og GPS’ens tid. Jeg var på ferie i Schweiz med mine forældre. En dag besluttede vi os for at køre over grænsen til Italien. Her havde vi aldrig været før. Men ak og ve pludselig var vi uden for lands lov og ret. Det eneste, der var at se, var store vidder beklædt med den ene græsmark efter den anden – og en masse kvæg. Vi søgte forgæves efter skilte, men måtte konstatere, at vi var kommet så langt ud på landet, at vejen ikke engang var afmærket på vores medbragte kort. Nu var gode råd dyre, men pludselig fik vi øje på et skilt ude i horisonten ved et lille T-kryds. Stor var ærgrelsen derfor, da vi opdagede, at skiltet pegede direkte op i himlen. Ja, desværre var der intet himmelsk ved opdagelsen! Men vi fandt da hjem igen. Der kom dog til at gå mere end 30 år, før jeg atter turde begive mig til Italien af frygt for ikke at kunne finde hjem igen.

Og så vil jeg alligevel hævde, at det også er muligt at fare vild hjemme hos sig selv. Hvem har ikke prøvet at være på vej i én retning for at hente noget, og pludselig kan man overhovedet ikke huske, hvad det var, man var på vej henimod. Måske går man hvileløst igennem flere af husets rum for at erindre, hvad man var på vej hen efter. Undervejs kan man nå at føle sig temmelig fortabt. Især hvis man bare ikke kan få tankerne tilbage i den retning, man først havde tænkt sig. Måske har man heller ikke nogen derhjemme, man kan spørge til råds: - Hvor var jeg lige på vej hen? - og efter hvad?

Faktisk kan selve livet opleves sådan lidt ’retningsløs’ indimellem. Man kan have en oplevelse af at ramme en blindgyde. Ja, man kan have en fornemmelse af at være faret vild. Måske er man endt i en uholdbar og uoverskuelig situation og ved ikke, hvordan man skal komme videre. Måske er man ensom og føler sin ensomhed forstærket i den svære tid, der har ramt os alle lige nu. Hvor ender vi henne? Og hvad med alt det, jeg holder af, men som jeg ikke må gøre. Alt det, der hjælper mig med at holde retningen i mit liv? Hvor ender samfundet henne, og er den retning, der er valgt, mon den rigtige?

Skønt havde det været, hvis dagens evangelium gav svarene på alle disse spørgsmål. Det gør det ikke. Evangeliet har dog en besked til os. En hilsen, som slet ikke er så dum endda. Når Jesus siger de berømte ord: Jeg er vejen og sandheden og livet, stikker også han en retning ud for os. Nemlig at livet har vi ikke *fra os selv*. Heller ikke selvom mange af os lever det, som om det var tilfældet. Der er imidlertid noget, der er større end os selv, og som har givet os livet, og det er Gud.

Livet lever vi heller ikke *for os selv*. Heller ikke selv om det kan føles sådan, hvis man er endt i en blindgyde eller på et ukendt sted og ikke kan finde nogen at spørge om vej. Så kan oplevelsen i den grad være, at livet har jeg for mig selv, for der er intet jeg kan stille op. Jeg kan kun fortsætte i den retning, jeg er begyndt på!

Evangeliet til i dag vil sige: Det behøver du ikke. Du behøver ikke at gå for dig selv. For selv om du måske føler dig ensom, er du ikke alene. Selv om du lige nu måske sidder med oplevelsen af at være en isoleret ø, er der helt sikkert nogen, der gerne vil hjælpe dig. Måske familie. Måske venner eller naboer. Har du slet ingen, kan du til enhver tid kontakte din lokale præst. Og altid, hvor-som-helst og når-som-helst, er Gud der. Det er dét, han viser os igennem Jesus. Jesus, som ikke bare har stukket retningen ud for os, men som oven i købet selv har gået hele vejen. Hele vejen ind i alt det svære: afmagt, fortvivelse, ensomhed, mørke og død. Og han har gjort det for din og min skyld. For at ingen skal være alene, og for at vi, når alt andet ramler, ikke skal tænke: - Gud har nok glemt mig! Tværtimod så følges han med os og giver os en retning i livet – for han er netop vejen og sandheden og livet.

Det vises meget smukt i en populær fortælling om en ældre døende kvinde, der fortalte om en drøm, hun havde i en af sine sidste dage. Hun drømte, at hun var død, og før hun gik ind i paradiset for at gense sine kære, stod hun sammen med Gud og så tilbage på sit liv. Livet var som vandringen på en strandbred. Der var fodspor efter lette dansende trin efter gode og lyse dage. Der var trin sat i vrede, og tunge slæbende trin, når sorgen pressede på ved tidlige tab. Oftest var der to sæt fodspor ved siden af hinanden, men der hvor trinnene var dybest, og vanskelighederne derfor størst, var der kun ét sæt dybe fodspor. - Hvorfor er der ofte to sæt fodspor? spurgte kvinden Gud. - Det er fordi, jeg har gået ved siden af dig, siden du blev døbt. - Jamen, hvorfor forlod du mig så, når min gang var tungest, og jeg var bange og mørket omsluttede mig - der er jo kun et sæt fodspor? Da svarede Gud i drømmen: - Jeg forlod dig aldrig. I de perioder med prøvelser, lidelser og bekymringer, hvor du kun så ét sæt fodspor, der var det ikke mine fodspor, der manglede, men dine. For jeg bar dig. Jeg er der altid – også i mørket, og når livet er allermest svært.

Præsten i Nr. Lyndelse, tlf. 65902663